

Arrest

nr. 282 217 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ERKAN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 29 juli 2022 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. ERKAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 mei 2022 een verblijfsaanvraag in als student. Deze aanvraag werd geweigerd op 29 juli 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 19/05/2022 bij de burgemeester van Haacht door [...], onderdaan van Colombia, verblijvende [...], in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene zich na zijn aankomst in de gemeente Haacht heeft aangemeld bij de gemeente, en hij in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring afgegeven op 21/02/2022 en geldig tot 18/05/2022.

Overwegende dat op datum van 02/05/2022 de bijdragetaks van 209 E werd betaald in het kader van een aanvraag verblijfsmachtiging op basis van studies.

Overwegende dat betrokkene, na positieve woonstcontrole, in het bezit werd gesteld van een bijlage 33TER op datum van 15/06/2022.

Overwegende dat betrokkene in het kader van zijn aanvraag verblijfsmachtiging een motivatiebrief overmaakt, waaruit blijkt dat het zijn bedoeling is een voorbereidend jaar Nederlands te volgen, in voorbereiding tot het starten van een opleiding Bachelor Ergotherapie aan Odisee in het academiejaar 2023/2024. Overwegende dat betrokkene reeds sinds 25/04/22 lessen Nederlands volgde aan het Enseignement de Promotion & Formation Continue, en dat in de reeds verstreken periode tot 03/07/22 nergens het vereiste minimum van 12 uur per week werd behaald en dat deze lessen op zich geen voorbereiding vormen voor verdere hogere studies.

Overwegende dat betrokkene volgend academiejaar nog eens een voorbereidend jaar Nederlands wil volgen, maar dat dit maximum is toegestaan voor 12 opeenvolgende maanden, en dat geen bewijs van inschrijving wordt voorgelegd voor deze studie. Ook wordt geen bewijs geleverd dat dit voorbereidend jaar Nederlands een noodzaak is voor de studies in het daarop volgend academiejaar; er is immers geen attest van toelating voor verdere studies na het voorbereidend taaljaar. Betrokkene haalt enkel de intenties aan om een voorbereidend taaljaar te volgen en daarna studies aan te vatten, maar legt daar geen enkel bewijs van voor. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden van artikel 60 §3, 3° van de wet van 15.12.1980.

Rekening houdend met deze elementen wordt de aanvraag verblijfsmachtiging geweigerd overeenkomstig artikel 61/1/3 §1, 1° van de wet van 15.12.1980, en dient betrokkene gevolg te geven aan het hierbij betekende Bevel het Grondgebied te verlaten."

1.2. Op dezelfde datum werd ten aanzien van verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"De heer [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de dertig (30) dagen na de kennisgeving. .(1)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7, al.1§2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art. 7, al. 1,2° : betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de toegestane termijn, of slaagt er niet in te bewijzen dat hij deze termijn niet heeft overschreden: De aankomstverklaring van betrokkene is verstreken sedert 18/05/2022, en de aanvraag verblijfsmachtiging op basis van studies is verworpen. Er zijn geen aanwijzingen dat aan betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, rekening houdend met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er zijn geen aanwijzingen omtrent eventuele gezondheidsproblemen van betrokkene. Betrokkene haalt aan in te wonen bij zijn echtgenote en zijn schoonouders.

Dat vormt op zich geen belemmering om dit bevel af te geven; immers, betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een basis om verblijfsrecht te bekomen. Hij kan vanuit het thuisland zijn dossier voorbereiden

om een visumaanvraag in te dienen en, mits goedkeuring, terug naar België komen. Ofwel kan hij, mits respecteren van de voorwaarden bepaald in artikel 6 van de wet van 15.12.1980, zonder visum terug naar België komen om hier een aanvraag tot verblijf in te dienen. Het feit dat zijn echtgenote en haar ouders in België wonen ontslaat hem niet van de verplichting om de wettelijke voorwaarden te vervullen om verblijfsrecht te bekomen. Het feit dat hij nu België moet verlaten betreft slechts een tijdelijke afwezigheid en houdt geen breuk in van het familieleven van betrokkene.”

2. Rechtspleging

De advocate die *loco* ter zitting verschijnt, merkt op dat de *dominus litis* de oproeping ter terechtzitting niet heeft ontvangen. Zij verzoekt de Raad dit na te gaan en desgevallend de zaak opnieuw op te roepen.

Uit de informatie van de griffie blijkt dat de zaak bij beschikking van 28 oktober 2022 werd opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 23 november 2022 om 13.30 uur. Dit bericht werd via het elektronisch systeem MyJustBox op 28 oktober 2022 verzonden naar het kantooradres van advocaat M. Erkan, waar woonplaats werd gekozen. De Raad besluit op grond hiervan dat de oproeping correct heeft plaatsgevonden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“7.1. Eerste middel

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
- Schending van de materiële motiveringsplicht
- Schending van artikel 61/1, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden³. Zo moet het bestuur zich voldoende informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en voMedia onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Bij het nemen van een bepaalde beslissing moet het bestuur niet alleen de relevante feiten correct en volledig vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen ten einde nadere informatie in te winnen⁴.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht het bestuur onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen⁶.

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden⁷. 8Iedere bestuurshandeling moet daarom gedragen worden door deugdelijke, afdoende en draagkrachtige motieven⁸. De controle van de motieven houdt een onderzoek in naar de feitelijke en juridische juistheid en de deugdelijkheid van de motieven⁹. Derhalve moet nagegaan worden of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

3. Artikel 61/1. SS 1 en 2 van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1. Al naargelang waar de aanvraag werd in gediend, controleert de burgemeester of zijn gemachtigde ofwel de diplomatieke of consulaire post of alle documenten voorzien in artikel 60, ss~ 3, vóórhelend zijn. Indien dit het geval is, wordt de onderdaan van een derde land in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag, waarvan het model door de Korting wordt bepaald.

§ 2. Indien niet alle vereiste documenten werden vóórhelend, dan stelt de overheid bij wie de aanvraag werd ingediend de onderdaan van een derde land schriftelijk in kennis van de documenten die hij non dient voor te lenzen. De onderdaan van een derde land beschikt over een termijn van dertig dagen, te rekenen vanaf de kennisgeving bedoeld in het eerste lid, om zijn aanvraag aan te vullen. Indien de aanvraag werd ingediend op grond van artikel 60, § 2, dienen deze aanvullende documenten in elk geval te worden voorgelegd voor het verstrijken van de geldigheidsduur van diens toelating of machtiging tot verblijf zelfs indien de termijn van dertig dagen nog niet is afgelopen op het ogenblik dat de toelating of machtiging tot verblijf verstrijkt. Indien hij de gevraagde documenten binnen de voorgeschreven termijn voorlegt, dan stelt de overheid bij wie de aanvraag werd ingediend hem in het bezit van een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, zoals bedoeld in paragraaf 1. " [eigen onderlijning]

4. De bestreden beslissing stelt "Betrokkene haalt enkel de intenties aan om een voorbereidend taaljaar te volgen en daarna studies aan te vatten, maar legt daar geen enkel bewijs voor "

Nochtans stelt § 1 van bovenvermeld artikel dat een ontvangstbewijs van de aanvraag enkel kan afgegeven worden indien alle nodige documenten (waaronder het inschrijvingsattest dat werd afgegeven door een instelling van een hoger onderwijs) bij de aanvraag werden ingediend. De bestreden beslissing stelt in deze in het bezit gesteld van een bijlage 33TER op datum van 15/06/2022.

Volgens de motivering de motivering van verwerende partij heeft verzoeker dus nooit enig bewijs van inschrijving aan een instelling van hoger onderwijs overgemaakt. De vraag dringt zich dan uiteraard op waarom verwerende partij dan op 15.06.2022 verzoeker in het bezit van een bijlage 33ter heeft gesteld en de aanvraag ontvankelijk verklaard heeft, als volgens haar niet alle documenten zoals vereist in artikel 60 §3, 3° van de Vreemdelingenwet werden ingediend. De bestreden beslissing is immers een "verwerping van de aanvraag tot verblijfsmachtiging" en geen "niet in overweging name", welke afgegeven wordt bij het ontbreken van documenten bij de aanvraag.

Dit getuigt van een onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing door verwerende partij, wat resulteert in een gebrekkige motivering die steunt op tegenstrijdige motieven. Verwerende partij had immers de bijlage 33ter niet mogen afgeven indien niet alle vereiste documenten (w.o. het inschrijvingsbewijs waar zij naar verwijst) bij de aanvraag werden ingediend. Door verzoeker toch in het bezit te stellen van een bijlage 33ter, heeft verwerende partij erkend dat aan alle ontvankelijkheidsvereisten voor de aanvraag werd voldaan.

5. In het verlengde van de afgifte van de bijlage 33ter door verwerende partij heeft verzoeker nog andere bemerkingen over het opgeworpen argument dat niet aan ontvankelijkheidsvereisten werd voldaan.

Daar waar verwerende partij stelt dat de nodige inschrijvingsattesten niet bij de aanvraag werden bijgevoegd, dient verwezen te worden naar §2 van bovenvermeld artikel. Deze paragraaf legt verwerende partij de plicht op om bij gebreke van de nodige documenten (waaronder die bedoeld in artikel 60, §3, 3° van de Vreemdelingenwet) verzoeker hiervan schriftelijk in kennis te stellen om zijn dossier te vervolledigen.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag duidelijk zijn woonplaats ([...]) aan verwerende partij meegedeeld. Verwerende partij verkeerde dus in de absolute mogelijkheid om verzoeker per schrift te bereiken en hem in kennis te stellen van het feit dat er nog nodige documenten bij zijn aanvraag ontbraken. Nochtans heeft verwerende partij nagelaten verzoeker schriftelijk te verzoeken de volgens haar nog nodige documenten over te maken. Verzoeker heeft immers nooit enig schrijven hieromtrent van verwerende partij mogen ontvangen, noch staat ergens in de bestreden beslissing dat er geen gevolg werd gegeven aan een schriftelijke uitnodiging om de nodige documenten alsnog over te maken.

Wederom dient vastgesteld te worden dat verwerende partij in deze haar beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Het is immers aan verwerende partij om zich desgevallend verder te informeren en volgens het geciteerde artikel uit de Vreemdelingenwet verzoeker uit te nodigen om de ontbrekende documenten nog voor te leggen aan verwerende partij binnen een termijn van 30 dagen, quod non.

6. De bestreden beslissing voldoet niet aan bovenstaande vereisten. De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich op."

3.2. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 mei 2022 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf als student.

Zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit de bestreden beslissing, werd verzoekers aanvraag ontvankelijk verklaard. Overeenkomstig artikel 61/1 van de vreemdelingenwet en artikel 101 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) werd verzoeker op 15 juni 2022 door het gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 33ter.

Verzoeker voert aan dat de eerste bestreden beslissing een verwerping uitmaakt van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging en geen niet-inoverwegingname, welke wordt afgegeven bij het ontbreken van stukken bij een aanvraag. Indien verweerder van mening is dat niet alle nodige stukken werden overgemaakt, betoogt verzoeker dat hij niet in bezit gesteld had mogen worden van een bijlage 33ter. Door de afgifte van de bijlage 33ter erkent verweerder volgens verzoeker dat alle ontvankelijkheidsvereisten voldaan zijn. In de bestreden weigeringsbeslissing motiveert verweerder echter dat er geen attest van toelating tot een hogere studie werd neergelegd. Verzoeker betoogt dat verweerder gehouden was om hem schriftelijk te vragen om zijn dossier te vervolledigen.

In de eerste plaats ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog. Daarenboven blijkt uit de lezing van artikelen 61/1/1, § 1 en 61/1/3, § 1, van de vreemdelingenwet duidelijk dat verweerder een aanvraag kan weigeren indien niet voldaan is aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 60 van de vreemdelingenwet. Niets belet verweerder aldus om een weigeringsbeslissing te nemen indien er vastgesteld wordt dat verzoeker niet alle voorwaarden om in de hoedanigheid van student te verblijf op het grondgebied. Het komt verzoeker toe om alle nuttige elementen en bewijzen aan te brengen opdat het bestuur kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het gevraagde verblijf te verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Verzoeker kan zijn nalaten niet afschuiven op verweerder.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"7.2. Tweede middel

- *Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*
- *Schending van de materiële motiveringsplicht*
- *Schending van het redelijkheidsbeginsel*
- *Schending van artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet*

7. Voor de uiteenzetting van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar de uiteenzetting in 7.1., randnummer 2.

8. Voor de uiteenzetting van de materiële motiveringsplicht verwijst verzoeker naar de uiteenzetting in 7.1randnummer 3.

9. In toepassing van het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van het bevoegde bestuur. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen¹".

10. Artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet stelt:

"Elke beslissing tot weigering, beëindiging, intrekking of niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf houdt rekening met de specifieke omstandigheden van elk geval en eerbiedigt het evenredigheidsbeginsel. " [eigen onderlijning]

11. De bestreden beslissing stelt "Ook wordt geen bewijs geleverd dat dit voorbereidend jaar Nederlands een noodzaak is voor de studies in het daarop volgend academiejaar;... ".

Bij zijn aanvraag gaf verzoeker zeer duidelijk te kennen dat hij vanaf het academiejaar 2023 - 2024 "Ergotherapie" zou gaan studeren aan Odisee. Campus BRUSSEL.

De door verzoeker gekozen opleiding wordt uitsluitend in het Nederlands gedoceerd". De betreffende hogeschool heeft welgeteld zeven opleidingen die in het Engels worden gegeven, waarvan slechts twee

op de Brusselse campus en de overige op de Campus GENT1*2 . Deze twee opleidingen zijn "Bachelor of Businessmanagement with a major in Marketing " en "Projectmanagement Online ".

Verwerende partij werd dus duidelijk op de hoogte gesteld van het feit dat verzoeker een Nederlandstalige studierichting, gelet op de beschrijving van "Ergotherapie " en niet "Ergo Therapy " of "Occupational Therapy ", op de Brusselse campus van Odisee heeft gekozen. Het is bijgevolg verbazend dat verwerende partij niet zelfde logische gevolgtrekking kan maken dat een derdelander, die een Nederlandstalige studierichting kiest, een voorbereidend jaar nodig heeft om zich het Nederlands machtig te maken.

Had verwerende partij alsnog twijfels over de noodzakelijkheid van de taalvereiste, dan was zij, conform het zorgvuldigheidsbeginsel, onderworpen aan de plicht zichzelf hier verder over te informeren. Dat had perfect gekund door middel van een eenvoudige opzoeking op de website van de onderwijsinstelling, of desgevallend verzoeker uit te nodigen meer informatie te verschaffen, quod non.

12. Daar verwerende partij op de hoogte werd gesteld van alle nodige elementen, dan wel logischerwijze had moeten en kunnen weten, hadden deze elementen mee in aanmerking genomen moeten worden bij het voorbereiden en het nemen van de beslissing. Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen en steunt haar beslissing op motieven die bezwaarlijk als draagkrachtig beschouwd kunnen worden. Dit getuigt van een manifest onzorgvuldig optreden in hoofde van verwerende partij met een uiterst gebrekkige motivering in hoofde van verzoeker, maar tevens van een manifeste onredelijkheid en onevenredigheid. Immers, elke redelijke overheid kan de logische gevolgtrekking maken dat een derdelandse student (Colombiaans in dit geval), die voor de eerste keer in België is en die een Nederlandstalige studierichting kiest zich eerst moet verdiepen in het Nederlands om de studie met vrucht te kunnen voltooien.

13. Gelet op het feit dat verwerende partij nagelaten heeft verzoeker uit te nodigen bijkomende informatie en documenten over te maken (zie voorgaand middel), kan verwerende voorts onmogelijk voorhouden dat het aan verzoeker was om nog (bijkomend) aan te tonen waarom het volgen van een voorbereidend jaar een noodzaak is voor de gekozen studierichting. Uw Raad heeft immers geoordeeld dat:

"Uit geen enkel stuk blijkt dat er verdere informatie aan verzoekster werd gevraagd. Het Hikt de Raad niet zorgvuldig om te motiveren dat verzoekster niet aantoonde dat de taallessen die ze wenst te volgen een voorbereiding vormen op hoger onderwijs, zonder haar eerst de kans te geven aan te tonen dat de taallessen die ze wenst te volgen wel degelijk een voorbereiding vormen op /weer onderwijs en haar een toelatingsattest voor het academiejaar 2011-2012 of een gedetailleerd studieplan op te vragen. "

Er is in deze, gelet op de gelijkaardigheid van de zaak, geen noodzaak om van deze rechtspraak af te wijken.

14. Ook op dit vlak voldoet de bestreden beslissing niet aan de bovengestelde vereisten. De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich op."

3.4. Om als student te kunnen worden beschouwd moet een derdelander aantonen dat hij is toegelaten tot het volgen van een voltijdse opleiding aan een hogere onderwijsinstelling. Uit artikel 58 van de vreemdelingenwet blijkt dat onder 'voltijdse studie' wordt verstaan "een inschrijving tot een opleidingsprogramma voor hogere studies dat ten minste 54 studiepunten omvat, of een inschrijving tot een opleidingsprogramma voor hogere studies waarvan het creditsaldo lager is omdat de student zich in zijn laatste studiejaar bevindt of omdat de student buiten zijn wil geen hoger aantal studiepunten kan opnemen, of een voorbereidend jaar dat ten minste 12 lesuren per week omvat gedurende een studiejaar".

Verzoeker voert aan dat het zijn intentie is om de bacheloropleiding ergotherapie te volgen. Verzoeker betoogt dat deze opleiding enkel in het Nederlands gedoceerd wordt en dat hij daarom eerst Nederlandse lessen dient te volgen. Uit de bestreden weigeringsbeslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 25 april 2022 lessen Nederlands volgt aan het Enseignement de Promotion & Formation Continue (hierna: EPFC). In de bestreden weigeringsbeslissing motiveert verweerder echter dat uit de neergelegde stukken niet blijkt dat verzoeker een minimum van twaalf lesuren per week volgt. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker niet ingaat op deze motivering en deze dan ook niet weerlegt. Daarenboven oordeelt verweerder dat niet aangetoond wordt dat voormelde lessen een voorbereiding vormen voor verdere hogere studies. Verzoeker legt immers geen attest van toelating tot het volgen van een andere studie van een hogere onderwijsinstelling voor.

Verzoeker betoogt dat het logisch is dat hij als Colombiaanse derdelandsstudent die voor de eerste keer in België is, zich eerst dient te verdiepen in de Nederlandse taal vooraleer hij zijn studies met vrucht kan

voltooien. Uit zijn betoog blijkt echter niet dat verzoeker ontkent dat hij geen attest van toelating tot een andere hogere studie neerlegde. In artikel 58, 5°, van de vreemdelingenwet wordt een voorbereidend jaar gedefinieerd als *“het unieke studiejaar, georganiseerd door de instelling voor hoger onderwijs, om een opleiding te volgen ter voorbereiding op de beoogde hogere studies, hetzij om de noodzakelijke aanvullende kennis te verschaffen om vervolgens toegang te kunnen verkrijgen tot de beoogde hogere studies, hetzij om één van de landstalen, die tevens de taal betreft waarin de beoogde studie wordt onderwezen, machtig te worden”*. Hieruit volgt dat het volgen van een taalopleiding die is bedoeld als voorbereiding op hoger onderwijs op zichzelf kan volstaan om aan te tonen dat men student is. Een taalopleiding kan evenwel enkel in rekening worden gebracht voor zover het een voorbereiding is voor een specifieke opleiding aan een hogere onderwijsinstelling. Verzoeker legt hieromtrent geen concrete stukken voor en beperkt zich derhalve tot loutere verklaringen. Gelet op het voorgaande acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat niet aangetoond is de lessen die verzoeker volgt aan het EPFC dienen als een voorbereiding op een andere hogere studie.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT